

FN'S VERDENSMÅL BÆREDYGTIGE BYER OG LOKALSAMFUND

Victoria & Verdensmålene

Jesper Tornbjerg og Jonathan Tornbjerg Millant

Midt i Spindelvævet

Victoria & Verdensmålene nr. 11: Midt i Spindelvævet

Første oplag, marts 2026. Trykt i 2.500 eksemplarer.

ISBN: 978-87-94136-62-4

Udgivet i samme serie:

Victoria & Verdensmålene nr. 1: Den Magiske Kjøle

Victoria & Verdensmålene nr. 2: Geden med Fipskægget

Victoria & Verdensmålene nr. 3: Kong Gulerod

Victoria & Verdensmålene nr. 4: Uglens Univers

Victoria & Verdensmålene nr. 5: Farvel til Absurdistan

Victoria & Verdensmålene nr. 6: Vandspejlet

Victoria & Verdensmålene nr. 7: Torden og Lynild

Victoria & Verdensmålene nr. 8: Jordan Rundt på Otte Timer

Victoria & Verdensmålene nr. 9: Med Lysets Hastighed

Victoria & Verdensmålene nr. 10: Milde Mammon

Victoria & Verdensmålene nr. 12: Avocado-Mysteriet

Victoria & Verdensmålene nr. 13: Isbjørnen

Victoria & Verdensmålene nr. 14: Den Lille Havfrue Vender Tilbage

Victoria & Verdensmålene nr. 16: Den Hvide Due

Lixtal: Ca. 30. © Forlaget Tornmountain, Copenhagen, Denmark

Denne bog er beskyttet i medfør af gældende dansk lov om ophavsret. Kopiering må kun ske i overensstemmelse med loven. Det betyder fx, at kopiering til undervisningsbrug kun må ske efter aftale med Tekst & Node.

www.victoriaogverdensmaalene.dk

Forfatter: Jesper Tornbjerg (jesper@victoriaogverdensmaalene.dk) og

Jonathan Tornbjerg Millant

Illustrationer: Knud Andersen. Undervisningsmaterialer: Rikke Elisa Falkenberg,

Leg med IT

Lydbyg: Mette Kirkegaard. Design & produktion: KLS PurePrint.

Trykt på PurePrint Uncoated

Victoria & Verdensmålene

Jesper Tornbjerg og Jonathan Tornbjerg Millant

Midt i Spindelvævet

Midt i spindelvævet

Bang! Victorias cykel punkterer med et brag.

Det øsregner, så Victoria fisker en farvestrålende paraply op af skoletasken og trasker mod bussen. Selvom Victoria elsker at cykle, glæder hun sig over at slippe for at sidde på en plaskvåd sadel hjem fra skole.

Mens dråberne falder tæt, iler Victoria hen til stoppestedet, hvor hun elegant hopper over en vandpyt og søger ly i et buskur. En gråspurv slår sig ned ved vandpytten og sipper en tår.

- Filip-filip, siger gråspurven, der ryster vand af hovedet.

- Hej Filip, smiler Victoria.

På et display kan hun se, at bussen er fremme om fem minutter. Hun kan også se, at hun skal med en af efterhånden mange el-busser.

- Smart! En bus, der ikke skader klimaet, ikke

oser og ikke larmer. Og så ved man endda præcis, hvornår den ankommer, tænker Victoria.

Mens hun venter, kigger Victoria på et kort i busskuret. I skolen har hun lige lært, at kollektiv trafik med busser, metro og tog er en vigtig del af det verdensmål, klassen arbejder med. Alle skal have mulighed for at komme frem og tilbage.

I dag er det også for alvor gået op for Victoria, at alle 17 verdensmål skal være nået i 2030. Både i Danmark og alle andre steder på kloden.

- 2030 er lige om lidt! Vi skal have mere fart på, Filip. Jeg må se at få sat mig ind i de sidste mål i en ruf, fastslår Victoria overfor sin nye ven.

- Filip-filip, pipper spurven og flyver ind i en busk.

Kortet ved ventestedet viser alle de ruter, der findes i og omkring Victorias by. Hurtigt får hun øje på den bus, hun skal med: Rute 11.

Byens togstation ligger i udkanten af edderkoppe-spindet. Victoria orienterer sig, for hun skal finde den lokale togstation i morgen. Fra togstationen breder der sig et net af bus og togruter. Fra nord til syd. I by og på land.

Flere af spindelvævet's yderste led når ud til steder,

hvor Victoria er sikker på, at der bor flere grise end mennesker. Victorias far siger tit, at Victorias ven, Benjamin, bor derude, hvor kragerne vender. Victoria kan se, at også busserne vender ude ved Benjamin.

- Smart! Så kan folk bo, hvor de vil og stadig have mulighed for at komme i skole eller på arbejde i byen, siger Victoria til sig selv.

- Filip-filip, lyder det inde fra busken.

At skyde gråspurve med kanoner

Bussen ruller næsten lydløst frem til stoppestedet, og Victoria hopper igen elegant over vandpytten. Hun checker ind med sin rejsekort-app og sætter sig ved et vindue. En mand i kørestol smiler til Victoria, og en nybagt mor ammer sin baby.

Mens bussen triller hen ad landevejen, rumsterer det i Victorias hjerne. Hun tænker på kortet og på det imponerende spindelvæv. Hun har hørt

Benjamin brokke sig over, at 'hans' bus måske bliver sløjfet, fordi der er for få passagerer på ruten.

- Politikerne mener, at det er 'at skyde gråspurve med kanoner' at køre en bus ud til os, har Benjamin fortalt.

Victoria fniser, mens hun ser en soldat skyde kanonkugler mod en flok små fugle. Victoria kender udtrykket 'at skyde gråspurve med kanoner' som 'noget vildt overdrevet', men tænker først nu over, at hun hellere må finde ud af, hvor vendingen

stammer fra. Hun finder sin mobiltelefon frem og søger.

Bum! Den gamle talemåde skyldes kong Christian 7., der var sygelig angst for gråspurve. Da han for cirka 350 år siden gik morgentur ved sit slot i København, bad han sine soldater om at skyde de forsvarsløse fugle. Soldaterne kunne ikke ramme med deres håndvåben, så kongen krævede, at de begyndte 'at skyde gråspurve med kanoner'.

- Om ikke andet skræmte larmen sikkert fuglene væk. Skør historie! tænker Victoria.

Victorias klasse har temaugle om Verdensmål nr. 11, der handler om bæredygtige byer og lokalsamfund. De har allerede snakket om, at transport er afgørende. Uden bus har Benjamin og andre børn og voksne på landet svært ved at få deres liv til at hænge sammen. Medmindre de kan køre bil selvfølgelig.

Verdensmål nr. 11 kræver, at kollektiv transport skal være let og trygt at bruge for alle – herunder kvinder, børn, mennesker med handicap og ældre.

Victoria har hørt, at det er dyrt at sende busser ud i alle hjørner. Derfor prøver politikerne at indføre billigere løsninger. I weekenden kan Benjamin

for eksempel bestille en flextur, og så bliver han hentet af en minibus, hvis han skal noget.

Victoria ved også, at der rundt om i verden findes byer, der er meget større end den miniput-by, hun selv bor i. I nogle af disse kæmpebyer bor der mange flere mennesker, end der gør i hele Danmark.

- Hvordan mon folk bevæger sig rundt i så store byer? Der skal nok mere til end et lille edderkoppespind, funderer Victoria og hygger

sig ved tanken om kæmpestore edderkopper, der kribler rundt mellem højhuse og spinder busruter, lokalbaner, metrolinjer og togskiner.

Inden hun er hjemme, når Victoria også at tænke over, om det mon kun er i Danmark, at man kan tage bussen ud til venner og grise på landet. Victoria har allerede været vidt omkring på sine eventyr med Verdensmålene, men det er ikke mange busstoppesteder, hun har bidt mærke i.

- Det må jeg have undersøgt, fastslår Victoria.

Pling! Victoria trykker på stopknappen og checker ud. Hun åbner sin paraply, går over vejen og ind ad havelågen foran sit hjem. Victoria bukker sig for et spindelvæv fra en rigtig edderkop. I døren står Victorias far og smiler dumt.

- Velkommen hjem, Deres Kongelige Højhed. Jeg kan se, at 'limousinen' har kørt Dem lige til døren, griner han, inden han hjælper Victoria af regntøjet.

Selv om hun som 12-årig er ved at være stor, synes hun, at det er hyggeligt med lidt omsorg.

Gasmaske, pung og bøllehat

Efter aftensmad pakker Victoria sin taske. Trods regnvejr har det været en fin dag med frisk luft i lungerne, og i morgen skal hun på tur. Victorias lærere har sagt, at man ikke kan lære alt ved at læse bøger og gå på opdagelse i skolens område. Derfor skal eleverne til Danmarks hovedstad og største by: København.

Victoria sidder på sin seng og kigger på programmet. De to lærere, Mette og Jonathan, har gjort sig umage med at sætte planen flot op med billeder af høje huse, travle cyklister og gader med mennesker, hunde og træer.

Umiddelbart ser København almindelig ud, tænker Victoria og undrer sig over, hvad der gør byen speciel. Victoria glæder sig også, for det er første gang, hun skal til København med klassen.

- Hvad skal jeg have med? råber Victoria.

Mor står hurtigt i døråbningen og kigger skeptisk på det rodede skrivebord, regnfrakken

og et sæt våde sokker hængt til tørre på
ligeledes våde gummistøvler.

- Ligesom herinde kunne du godt bruge en
gasmasker i København, joker Victorias mor og
åbner et vindue, så der kan blive luftet ud.

Victoria ved godt, at København er en af de mest
forurenede byer i Danmark. Fra sin bog om
Verdensmål nr. 3 om 'sundhed og trivsel' ved hun
også, at luften i storbyer kan være en plage for
folk med astma og andre lungesygdomme.

Victoria ved også, hvornår hendes mor driller. I
stedet for at svare ryster Victoria bare på hovedet
og lader sin mor fortsætte.

- Du må endelig også huske din pung. København
er blevet rasende dyr at bo i, så du får brug for
rigtig mange penge, fortsætter mor.

- Ha-ha, mor. Sjovt! svarer Victoria ironisk.

- Nu flytter jeg jo ikke hjemmefra, vel? Vi skal
kun være der én dag, påpeger Victoria.

- Men er det virkelig meget dyrere at bo i
København end her? tilføjer hun eftertænksomt.

Mors kommentar har vakt nysgerrighed, for

billige boliger er en del af Verdensmål nr. 11.

- Dyre boliger kommer du sikkert til at høre mere om i morgen. Billige boliger er en stor del af valgkampen, siger mor og citerer fra en valgkampfolder, der lå i postkassen her til morgen: 'Inden 2030 skal alle sikres adgang til egnede og trygge boliger til en overkommelig pris'.

- Nå, men hvis du bare husker den madpakke, du selv smører, skal du nok klare dig. Og se så at få hæklet den bølgehat færdig – det er meget moderne blandt ungdommen i hovedstaden, griner mor, mens hun vender sig om og går.

Selvom mor har boet og studeret til sygeplejerske i København, tvivler Victoria på, at mor ved, hvad der er på mode i København. Victoria har ikke tid til at hækle her til aften, så hun tager sin grønne beanie med.

Under dynen tager Victoria et sidste kig på programmet. Klokkeren 8 skal hun mødes med sin klasse på stationen, som hun præcis ved, hvor er. Mens øjnene glider i, sender Victoria kærlige tanker til edderkoppen, der har spundet et spindelvæv over byen, så hun let kan nå frem.

Om natten drømmer Victoria om gråspurve. Filip fortæller, at han og hans artsfæller har boet tæt sammen med mennesker på landet og i byerne gennem flere tusinde år. Udvandrere fra Europa har endda taget gråspurve med for at føle sig trygge, når de har slået sig ned i Nordamerika, Indien og Australien.

- Filip-filip, siger Filip, mens der svæver en fugl med et enormt vingefang over hans lille grå hoved.

Croissanter og flotte foldere

Victoria vågner i sidste øjeblik. Hun er spændt på dagen og får med lynets hast spist havregrød og børstet tænder. Lillebror Malte er allerede cyklet i skole.

På vej ud af havelågen får Victoria spindelvæv på tøjet, mens hun vinker til buschaufføren, der vinker tilbage og holder døren åben for hende.

- Pyha, det var på det hængende hår, mumler Victoria.

Med panden mod vinduet ser hun byen flyve forbi. Alt er, som det plejer – og så alligevel ikke. Husene, haverne og hækkene ligner sig selv, men træer og lygtepæle er beklædt med plakater i alle regnbuens farver.

På en rød plakat står der 'Stem på Ulla og få flere boldbaner', på en blå 'Ja tak til skattelettelser – genvalg til Thomas!' og på en grøn 'Husk klimaet – det gør Rasmus!'

Bag Victoria sidder to ældre damer, der ligesom Victoria har lagt mærke til de mange plakater.

- Så er valgkampen da for alvor skudt i gang, siger den ene.

- Ja, det bliver spændende, hvordan det ender. Jeg håber, de husker at gøre noget for os pensionister. Vi har brug for bedre hjemmepleje, svarer den anden.

- Jeg håber, de husker de unge. De skal have bedre muligheder for at dyrke sport, siger den første.

- Nu har vi da også fået indledt vores valgkamp, griner de to damer i kor.

Over morgenmaden havde Victorias mor og far snakket om, hvem der skulle have deres kryds, men hun havde kun lyttet med et halvt øre. Victorias hoved havde været fyldt med gråsurve, edderkoppespind og storbyer. Valg og politikere havde der ikke været plads til – udover det med de billige boliger.

Linje 11 når hurtigt frem til stationen. Victoria har mange spørgsmål, som hun glæder sig til at stille til sine lærere. Hun når dog knap nok at stå af bussen, før hun må zigzagge sig gennem en flok håbefulde politikere.

- Godmorgen! Har du lyst til en pose med et par croissanter? tilbyder en af kandidaterne.

- Tag en folder trykt på miljøvenligt papir. Alle valg er klimavalg. Sæt kryds ved Rasmus, siger Rasmus, der vil have mindre luftforurening.

- Skattelettelse giver familier mulighed for at leve mere bæredygtigt, siger Thomas, som Victoria genkender fra en af plakaterne.

Thomas bærer en rund nål med Verdensmålene på sin jakke.

- Med skattelettelse får du og din familie bedre

råd til at købe økologisk mad, elbil og solceller, argumenterer han.

- Vi er børnenes parti, fastholder en anden kandidat.

- Værsgo. Tag et par bolsjer, afbryder en tredje.

- Alle skoleelever i hele Danmark skal have gratis skolemad. Uden mad og drikke trives børn ikke. Ja, og så skal vi huske Verdensmålene. Især nr. 11 er vigtig, smiler Ulla og giver Victoria en folder med 11 overskrifter om netop det mål.

- Tak, mumler Victoria en smule omtumlet.

Inden hun når at tænke sig om, står Victoria med hænder og lommer fyldt med croissanter, bolsjer og brochurer, hvor bogstaver fra A til Å er fremhævet. Victoria siger nej tak til roser og balloner, for de er for besværlige at slæbe med rundt.

Lettere stakåndet når Victoria frem til det sted, hvor klassen skal mødes, hvor hun får øje på sin lærer, Jonathan. Han ser fortvivlelsen i Victorias øjne og den store mængde papir, slik og bagværk i hendes favn og begynder at fnise.

- Hej, Victoria! Jeg kan se, du er blevet en del

af valgkampen, siger han og kigger på hendes samling af merchandise. Som om Jonathan kan læse Victorias forvirring fortsætter han:

- Ved valget er vi med til at vælge, hvem der skal bestemme de næste år. Kandidaterne vil stemmes ind, så de kan træffe beslutninger om skoler, sportshaller, plejehjem, boliger og meget andet. Først skal de have stemmer nok – derfor deler de holdninger og croissanter ud, fortæller Jonathan.

- Jamen, jeg kan jo ikke stemme, gisper Victoria.

- Nej, man skal være 18 år for at sætte sit kryds, men kandidaterne håber nok, at du kan påvirke dine forældre, siger Jonathan.

- Godt så! smiler Victoria og byder ud af sine croissanter.

Også andre fra klassen har fået morgenbrød, så der er nok til alle. Folderne gemmer Victoria i sin taske, så mor og far kan kigge på dem i aften.

Fuld fart gennem forstæderne

I toget på vej mod København sidder Victoria ved siden af den nye dreng, David. Han kommer fra

England, så når han snakker dansk, lyder det lidt sjovt. Selvom David kun har gået i klassen et par måneder, har han allerede haft flere forskellige frisurer. I dag stritter håret direkte op i luften som en hanekam.

Lige inden Victoria skal til at rose Davids hårpragt, begynder Jonathan at lave fagter som en blanding af en turguide og en steward i et fly.

- Vi nærmer os København, unger, siger Jonathan glædestrålende, mens han lader en hånd glide gennem sit flotte hår.

- I dag skal I opleve Verdensmål nr. 11, som er et af mine yndlings-verdensmål. Har I styr på, hvad 11'eren går ud på?

Victorias klasse kender efterhånden Verdensmålene ret godt. De ved, at FN står bag 17 mål, der skal nås inden 2030. Nr. 11 er de først lige begyndt at snuse til.

- Sustainable cities and communities! siger David på engelsk.

- Korrekt! siger Jonathan med et lille klap.

- Eller 'bæredygtige byer og lokalsamfund', som det hedder på dansk. Tidligere boede langt de

fleste mennesker på landet, men flere og flere flytter til byerne. Over fire milliarder har slået sig ned i byer. Det er mere end halvdelen af Jordens befolkning. Urbanisering, kaldes det. Folk flytter især til de største byer som for eksempel København, siger læreren.

- Hvor mange bor der da i København, mate? spørger David uimponeret.

Victoria fniser over Davids accent og gentagne brug af ordet 'mate', som hun nu ved er noget, englændere bruger tit og betyder 'ven'.

- I København bor der knap 800.000 børn, voksne og ældre, men hvis vi snakker om Storkøbenhavn, så nærmer vi os halvanden million. København breder sig, så det er svært at sige, hvornår byen starter og slutter, fortæller Jonathan.

- Alright, men det er da en lilleputby. I London er der minimum 9-10 millioner mennesker, påpeger David.

- Quiz-tid! afbryder Benjamin med sin mobiltelefon i hånden.

Lærer og elever har aftalt, at telefonerne kun må bruges til at søge relevante informationer. Benjamin har googlet 'megabyer' og vil have sine

klassekammerater til at gætte med. En megaby har mindst ti millioner indbyggere.

- Hvor mange megabyer er der? spørger Benjamin og får hurtigt en masse svar:

- 5, 11, 23, 50, 214, 512, 966, 2.114.

Benjamin kigger efter en ekstra gang, inden han konkluderer, at '33' ser ud til at være det mest korrekte. Antallet af mennesker i en by afhænger af, hvor grænsen trækkes. For eksempel bor der mellem 9 og 15 millioner i London-området.

- Hvilke tre megabyer er størst? lyder næste spørgsmål fra Benjamin.

Også denne gang hagler svarene ned over den selvudnævnte quiz-master:

- New York, Beijing, Paris, Delhi, Cairo, Mexico City...

Benjamin klør sig i håret og har igen svært ved at finde ud af, hvad de rigtige svar er. Han giver sin mobiltelefon til Jonathan, der har læst geografi på universitetet. Han må vide det.

Jonathan klør sig i skægget.

- Tokyo i Japan ser ud til at være med i toppen på

alle listerne. Det samme gælder for Shanghai, Delhi, Mumbai og flere andre kinesiske og indiske byer. Hov! FN fortæller i en ny rapport, at Jakarta i Indonesien og Dhaka i Bangladesh har overhalet Tokyo, siger Jonathan.

Med næsen nede i mobiltelefonen oplyser han, at Jakarta har 42 millioner indbyggere, Dhaka 37 millioner og Tokyo 'kun' 33,4 millioner.

- Intenst! udbryder Benjamin.

- Ja, det er vilde tal. I Jakarta og Dhaka bor mange indbyggere i slumkvarterer, hvor boligerne er faldefærdige, og hvor mange lever mast sammen på meget lidt plads. Mange byer har enorme områder med slum, hvor fattige og syge mennesker kæmper for at overleve, siger Jonathan.

- I Tokyo derimod lever de fleste i trygge og sikre – men måske ikke ligefrem billige – lejligheder og huse. I mange af verdens storbyer er priserne på boliger steget voldsomt de seneste år. Dyrere boliger betyder, at flere bliver hjemløse, og at folk, der ikke tjener mange penge, bliver skubbet ud af byerne, påpeger læreren.

- Quiz-tid igen! Hvilken by er dyrest at bo i? næsten råber Benjamin.

Svarene kommer prompte fra klassen:

- Tokyo, New York, København, London ...

- Oooooog vinderen er: Hong Kong! erklærer Benjamin

- Korrekt, siger Jonathan gammelklogt og påpeger, at det er vigtigt at huske på, at alle byer er forskellige, at de har forskellige indbyggere og forskellige typer af boliger. Alt sammen noget, der påvirker prisen på at bo i den enkelte by.

- Dyre priser: Det skal vi da gøre noget ved, lyder det med harme i stemmen fra Victoria.

- Skal du nu ud at rejse igen, smiler Benjamin med et blink i øjet.

- Ha-ha. Jeg har ikke planlagt noget, men det kan da godt være, smiler Victoria listigt.

Toget passerer forskellige typer boliger, mens klassen nærmer sig hovedstaden. Eleverne kan se parcelhuse, rækkehuse, boligblokke og andre former for byggeri.

- Min moster bor derude i Ørestad, siger Benjamin og peger på en klynge højhuse.

Jonathan forklarer, at kommunen bygger metro for at binde byen sammen og for at skabe nye bydele som for eksempel Ørestad, Sydhavnen og Nordhavn.

- Infrastruktur giver mulighed for liv og flere boliger, så flere kan bo tæt på deres arbejde, uddannelse, familie og venner, fastslår Jonathan.

- Jeg gad ikke bo i et højhus. Alt for mange mennesker, der ikke taler sammen, mener Ida at vide.

- Jo da. Det kunne være mega fedt at bo på 25. etage, så man kan se ud over hele byen, siger Ahmed.

- Jamen, det blæser jo deroppe. Man kan ikke sidde ude på altanen, siger Ida.

- Jo, der er glas for, så man er beskyttet, fastholder Ahmed.

Jonathan glæder sig over, at børnene er gode til at diskutere vigtige emner. Han fortæller, at byplanlæggere i årevis har endevendt fordele og ulemper ved højhuse. I mange kommuner, og især i København, er spørgsmålet også løbende til debat.

Nogle byer satser helhjertet på højhuse, fordi de giver mulighed for, at flere mennesker kan bo på

mindre areal. Dermed er der bedre plads til parker, boldbaner og skoler.

Andre byer sætter en ære i at opføre bygninger, der har samme røde mursten og samme højde som de huse, der har stået der i mange år. I 'flade' byer kan det være lettere at skabe liv med legepladser og hyggelige torve mellem bygningerne.

- Men så er der jo ikke plads til så mange mennesker, og kun de rige har råd til at bo der, påpeger Benjamin.

- Ja, og højhuse kan også bygges med legepladser, hyggelige torve og forretninger, siger Ahmed.

- Højhuse er grimme og bygges kun for at tjene flest mulige penge i en fart, mener Ida.

Plads til alle på pladsen

Toget ruller ind på Hovedbanegården, der er en flot bygning fra 1911 og knudepunkt for trafik ind og ud af København. Herfra kan man komme

rundt i landet – og ud af landet mod Sverige og Tyskland.

- Mange af ruterne fungerer fint, men desværre har de europæiske togselskaber ekstremt svært ved at samarbejde. Derfor er det alt for kompliceret, langsomt og dyrt at tage tog i stedet for fly, sukker Mette, mens hun samler klassen.

- Ja, det kræver en vis tålmodighed at tage med tog til Wien eller Paris, tilføjer Jonathan.

- Jeg har været på skiferie i Østrig med tog. Det tog en helt nat, men det gik fint, fortæller Ida.

- Dejligt at høre, siger Mette.

- Hovedbanegården må have en stor edderkop, hvis dens spindelvæv når helt ned til Alperne, tænker Victoria med et smil.

Klassens første stop i København hedder Enghave Plads. Victoria ser straks, at der er gamle og nye træer, blomster i alle regnbuens farver, cafeer, restauranter og en metrostation. Mødre går ture med barnevogne, voksne holder seriøse kaffemøder, og ældre sidder på bænke og snakker i solen.

- Skål, lyder det muntert inde bag en hæk, hvor

nogle af de borgere, der drukner deres sorger i lidt for mange øl, har et fristed.

Mette og Jonathan har arrangeret, at 'deres' elever skal mødes med 6.b fra en skole i nærheden. 6.b har sat sig grundigt ind i de forandringer, der er sket på pladsen de seneste år.

Næsten i munden på hinanden fortæller 6.b, at Københavns gader var ved at drukne i vand under et skybrud i juli 2011. Regnen høvlede ned, og der var mange, der fik beskidt vand i deres kældre, fordi vandrørene var fyldt op.

- Beskidt vand i kældrene. Argh – det lyder ulækkert, siger Victoria.

- Jeg bor ude på landet, og vores å løb over sine bredder sidste vinter. Vi fik også vand i kælderen. Det var mega træls, siger Benjamin.

- Monsterregn kan ramme alle, fastslår Bo Asmus fra 6.b.

- Regnede det med monstre? fniser David, selv om han godt ved, at der ikke er meget at grine af for de mennesker, der får ødelagt deres ting på grund af oversvømmelser.

I København kostede oprydningen efter uvejret i 2011 mange milliarder kroner. Derfor besluttede politikerne at tilpasse byen, så den kunne håndtere mere ekstremt vejr. I fremtiden vil det nemlig både blive varmere og regne mere.

Tilpasningen består i, at der er gravet store vanddrør ned under vejene, så regnvand hurtigt kan løbe ud til havet.

I parker, på torve og på pladser er der også skabt steder, hvor vand kan opsamles – for eksempel på Enghave Plads.

I stedet for bare at lave et stort kedeligt bassin,

vedtog politikerne at bruge lidt flere penge, så Enghave Plads samtidig blev et dejligt og spændende sted at opholde sig.

- Når det regner, så kan vi samle vand på vores boldbaner og senere lade det løbe videre ud mod havnen, når der er plads i rørene, fortæller Ismael fra 6.b.

- Her er super lækkert. Skal vi spille basketball? Andre kan spille petanque eller fodbold, foreslår Karla.

Gitte inviterer dem, der hellere vil høre en historie til at gå med over i blomsterhaven, hvor der vil være højtlæsning. Bo Asmus tilbyder en rundvisning på hele pladsen, for dem der vil kende alle detaljer.

- Pladsen er multifunktionel, påpeger Bo Asmus med et voksenord.

- Leg, sport, afslapning, samtaler, gåture, opsamling af regnvand, cykelsti, metro... vores plads kan alt muligt, smiler han.

- Nice, bifalder David.

- Filip-filip, lyder det fra en lille flok gråspurve, der flyver forbi med kurs mod en hæk.

- Opsamling af regnvand er én form for tilpasning til et varmere og vådere klima. Ved at plante flere træer skaber vi også flere kølige lommer. Træerne giver skygge, når det er varmt. Flere springvand og små søer er også med til at holde temperaturen nede, når varmen stiger, fortæller Bo Asmus.

Han er formand for elevrådet, så han er vant til at finde løsninger og snakke. Måske bliver han borgmester eller minister engang, tænker Victoria, der sammen med David slår følge på den guidede tur.

Eleverne fra de to klasser spreder sig efter interesse, og snart er alle i gang med et eller andet. Ida og Ahmed går sammen med nogle 6.b'ere, der samler jord og frø fra blomster og former dem som jordbomber. De kan så smides ud i kedelige parker og give nyt liv dér.

- Byen udvikler sig langs metrolinjerne. I skal prøve at besøge Ørestad, Sydhavnen og Nordhavn, foreslår Bo Asmus som et ekko af, hvad børnene lige har hørt i toget.

Lærerne kan se, at de snildt kan tage en pause, så de finder en café, hvor de slapper af over en kop indisk te.

Mette og Jonathan ved ikke, at to af deres elever – i samme øjeblik som de sipper til den varme drik – er på vej til... Indien!

Mumbai – rigdom og slum

Victoria og David blinker med øjnene og kan knap forstå, hvad de ser. Bo Asmus ville vise dem metroen under Enghave Plads, men pludselig bliver de suget ind i et førerløst tog med kurs mod fjerne destinationer.

Nu står de på en perron, der er proppet med mennesker. Alle haster hid og did i, hvad Victoria og David opfatter som vild forvirring. Gadesælgere tilbyder mange forskellige typer te, hvis stærke dufte blander sig med parfume, sved og røg fra diesel-tog.

Chai, chai, garam chai! Te, te, varm te!

En herre blander masala chai, som er kogt med mælk, sukker og krydderier. Victoria kan se og dufte, at det drejer sig om kanel, ingefær, kardemomme, nelliker og sort peber. Andre sælger

frisk juice lavet på stedet af mango, vandmelon, kokosnødder og papaya.

Skilte på togstationen viser, at Victoria og David befinder sig på Victoria Terminus, hvis fulde navn – kan de se på andre skilte – åbenbart er Chhatrapati Shivaji Maharaj Terminus.

- Hvor i alverden er vi? spørger Victoria, mens hun forsøger at læse det lange navn.

- Det ligner i hvert fald ikke København, men stationen er opkaldt efter dig, fniser David.

- Mon dog – jeg tror snarere, at den har fået navn efter en af dine dronninger, lyder analysen fra Victoria.

- Vic-to-ri-ajjjj, siger David på formfuldendt engelsk.

- Men vi er bestemt ikke i England, tilføjer han og smiler til to indiske børn, der kigger nysgerrigt på Victoria og David.

- Vi kalder stationen for VT, som er en forkortelse for Victoria Terminus. VT er meget nemmere. I ligner nogle, der lige er kommet med firetoget, siger en smilende pige med mørkt hår.

- Ja, I ligner nogle der lige er ankommet med linje 11 til Mumbai, siger en dreng, der ligner sin søster næsten på en prik.

- Namaste! Vi hedder Mata og Mahatma. Velkommen, fniser de to i munden på hinanden.

- Mumbai!? udbryder Victoria og David forbløffet.

- I skal se The Gateway of India. Den er en af de største turistattraktioner i Indien, fortæller Mata og Mahatma, der ivrigt tilbyder at vise deres nye venner hen til mindesmærket.

- Indien! Hvad sker der lige her, gisper Victoria stille for sig selv.

De fire børn forlader stationen, der åbenbart er Mumbais livlige udgave af Hovedbanegården i København. I den tropiske varme begynder Victoria og David med det samme at svede.

Mata og Mahatma fortæller, at der er for langt til at gå til The Gateway of India, så de ringer efter deres far, der er taxachauffør. Han har lovet at køre tvillingerne ud til deres bedsteforældre ved stranden, så han befinder sig lige i nærheden.

Mens de venter, beundrer Victoria og David en af de mest travle stationer i Indien. Den gule station består af smukke tårne, krummelurer, karnapper og kupler.

Victoria Terminus – altså VT – blev indviet i 1888, hvor Indien var en britisk koloni. Ved hjælp af jernbaner på kryds og tværs forsøgte briter og indere at flette det enorme land bedre sammen, så det kunne blive nemmere at handle

sammen. Omkring de mange nye stationer udviklede der sig byer og bydele.

- VT står på FN's verdensarvsliste. Verdensmål nr. 11 handler også om at bevare bygninger og natur, fortæller Mata og Mahatma.

- Ej, lærer I også om Verdensmålene i jeres skole? gætter Victoria.

- Ja da. Det skal alle børn da. For os er det vigtigt at lære noget, så vi kan skabe en bedre verden for os og alle andre, fastslår Mata og Mahatma, der gerne vil vide om Danmark har en FN's verdensarvsliste.

David trækker på skulderen. Victoria tænker sig godt om og kan huske dem, hun har besøgt sammen med sin familie:

- Vi har vikingeborge, en domkirke med kister til kongelige, et slot ved Øresund, Vadehavet og en klint af kridhvidt kridt, fortæller Victoria.

- Kridhvid kridt og rødgrød med fløøøde, siger David og griner af sin snublende tunge.

- Dyt-dyt, lyder det fra en lille sort taxa med gult tag.

Taxaen hamrer bremserne i lige ud for den lille flok børn, der hurtigt hopper ind.

- Namaste, søde midnatsbørn. Dejligt at I har fået nye venner, siger chaufføren og trykker speederen i bund – for straks at snegle sig afsted i en endeløs kø med andre taxaer, busser, biler, tuktukker, knallerter, lastvogne, hellige køer, hunde og gående.

En lille pige sælger blomster ved et trafiklys. En dreng tigger efter penge.

- Gateway of India, please! siger Mata og Mahatma og smiler til deres far, der præsenterer sig som Mister Rushdie.

Mens han styrer taxaen gennem de kaotiske gader, fortæller Mister Rushdie med stolthed om sin by og sit land. Mumbai har over 20 millioner indbyggere og er dermed en af verdens største metropoler. Delhi er Indiens hovedstad, men Mumbai har flest banker og børser.

- Vi er handelsfolk, siger faren.

- Og skuespillere, tilføjer Mata og Mahatma.

- Ja, Bollywood ligger her og skaber virkelig mange skønne film. Vi har lavet talefilm siden 1931 – altså næsten lige så længe som Hollywood, fortæller Mister Rushdie.

Victoria forsøger at følge med i Mister Rushdies fortælling samtidig med, at hun kigger på alt det spændende, der foregår ude på gaden.

Ultrarige og ludfattige mennesker blander sig med hinanden mellem højhuse og skure med bliktage. Især kvinder i farvestrålende sarier springer i Victorias øjne.

Indien er et moderne land med knap 1,5 milliarder mennesker. Cirka 450 millioner indere tilhører middelklassen.

Selv om Mumbai er Indiens rigeste by, lever knap

halvdelen af befolkningen i slum med begrænset adgang til rindende vand og toiletter. Og det er ganske normalt: En halv milliard indere træder stadig af på naturens vegne i naturen, eller hvor der ellers er plads.

- På vores strande ligger der sorte klatter overalt hver morgen, indtil de bliver skyllet ud med højvandet, fortæller Mata.

- Ude på landet dør mange kvinder af slangebid, fordi de går 'på toilettet' ude i et krat om natten, sukker Mahatma.

Mister Rushdie fortæller, at bystyret i pagt med ånden i Verdensmålene er ved at lave forsøg med centre, hvor de fattigste kan benytte toiletter, vaske hænder, tage bad og tappe rent drikkevand.

- Toiletter og vand skal vi gøre meget mere for også her i Mumbai, men det er svært og dyrt. Oven i hatten flytter der hele tiden nye folk til ude fra landet, siger Mister Rushdie

- Urbanisering, siger Victoria og David.

Mister Rushdie nikker.

Forureningsfri fremtid

I bakspejlet kan Mister Rushdie se, hvordan Victoria med bekymret mine bemærker de ulige vilkår, Mumbais befolkning lever under.

- Millioner af indere er veluddannede og har et liv i velstand. Bagsiden af medaljen er, at alt for mange fattige stadig ikke kan læse. De lever under kummerlige forhold. Og så er der luftforureningen, sukker Mister Rushdie og gestikulerer ud mod de osende biler, scootere, busser og tuk tukker, der dytter løs foran, bagved og ved siden af taxaen.

- Alt for meget trafik, konstaterer han.

- Du kører taxa, så du ER trafik, smiler Victoria sukkersødt.

Mister Rushdie grynter og mumler, at han er ved at spare sammen til en el-taxa, så han snart kan holde op med at forurene luften. Bystyret er ved at skifte deres busser, så de kan køre på elektricitet i stedet for diesel, ligesom borgere, der køber miljøvenlige elbiler, belønnes med skatterabatter.

Andre projekter handler om at plante træer. Mumbai lider under et stadig varmere klima, så det er vigtigt med grønne oaser, hvor folk kan køle sig i skygge.

- Vi skal også have mange flere solceller, så vi kan lade være med at brænde beskidte kul, når vi laver elektricitet og mad. Vi skal have renere luft, fastslår Mata og Mahatma.

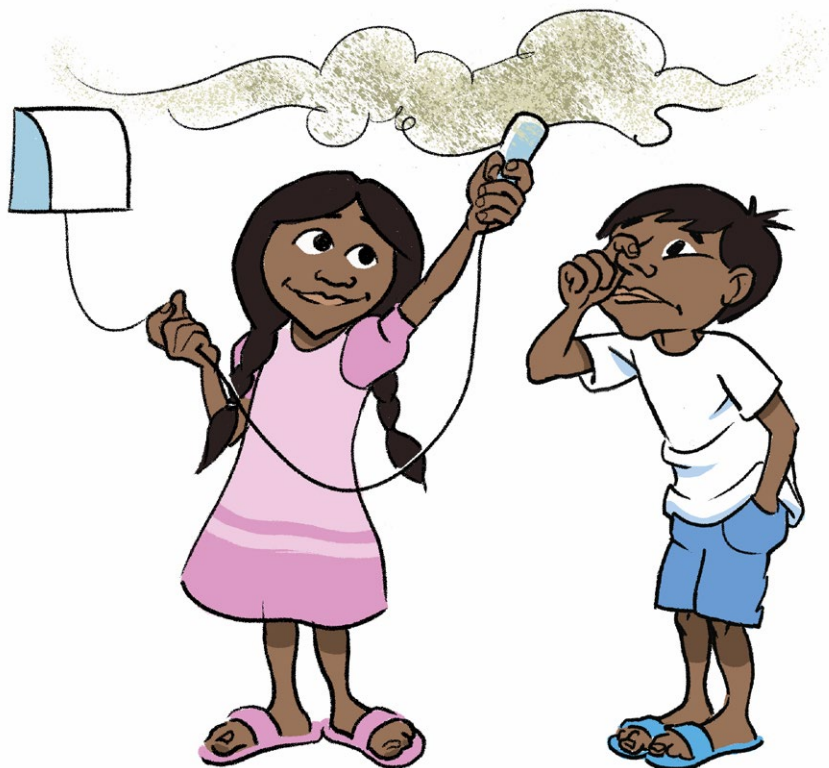
- Dejligt at høre, at politikerne og befolkningen forsøger at løse problemerne, roser Victoria.

- Vi glæder os vildt meget til, at far får en el-taxa. Så er vi lykkedes med at påvirke vores forældre bare lidt, fniser Mata og Mahatma.

- Hvad har I da gjort? spørger David nysgerrigt.

Tvillingerne fortæller glædestrålende, at deres skole har fået tilsendt et sæt smarte målere fra Schweiz. Apparaterne kan være med til at skabe mere bæredygtig udvikling i Indien.

- Vi måler, hvad der er i luften. Vores klasse samler data, og når luftforureningen er for slem, ringer vores lærere til politikerne for at få dem til at gøre mere. Nogle af politikerne er – ligesom vores forældre – helt blanke på viden om

sundhed, så dem underviser vi. Måske hjælper det på et tidspunkt, smiler Mata og Mahatma til deres far.

Victoria og David synes, det med måleapparaterne lyder spændende, så de får Mata og Mahatma til at fortælle mere om projektet, der hedder 'Schools4Earth'.

På en mobiltelefon finder Mata og Mahatma et

verdenskort frem. Kortet viser tusindvis af byer, hvor der bliver målt, hvor forurenede luften er.

Målingerne svinger efter vind og vejr, dag og nat, men lige nu ligger Cairo i Egypten og Kampala i Uganda i top. At ligge i top er skidt. Beskidt! Hvert minut dør der 13 mennesker verden over af luftforurening.

Også i Mumbai, Delhi og andre indiske byer må folk gispe efter vejret. Hvert år dør over millioner af mennesker af luftforurening.

- Hvor er det, I kommer fra, Victoria og David? spørger tvillingerne.

- Vi har lige taget metroen fra København i Danmark, fortæller Victoria som om, det er den naturligste ting i verden.

Mata og Mahatma zoomer ind på Europa og kan se, at beboerne i nogle af de polske byer også indånder livsfarlig luft.

- Hov, der er I! Tallene fra Copenhagen ser fine ud, men det kan godt blive bedre, konstaterer Mata og Mahatma.

- Alle kan blive bedre. Med Verdensmålene skal vi bekæmpe sult, sygdomme og krig. Apropos

mad... er I sultne? spørger Mister Rushdie, der inden børnene når at svare, svinger ind i en sidegade og parkerer taxaen foran en beskeden restaurant.

På vej ind føler Victoria ubehag af den forurenede luft. Hun har svært ved at trække vejret på grund af partiklerne, og hun sveder tran i den varme, fugtige luft.

Maden kommer hurtigt på bordet og er lækker. Victoria og David nyder at spise ris, karry og fisk med masser af chili, kardemomme, koriander og spidskommen. Bløde mangochutney, naanbrød og sprøde pappadams er der selvfølgelig også, og når det hele bliver lidt for stærkt for europæiske ganer, er det godt at kunne skåle i kølig mango lassi.

Symbol på frihed

Taxaen bremses tæt på havet, og de fire børn vinker farvel til Mister Rushdie. Herfra klarer de sig selv, så faren kan køre videre for at tjene penge på turister og andre med behov for transport i den travle by.

Mata og Mahatma er ivrige efter at vise deres gæster The Gateway of India, der er et lidt over 100 år gammelt mindesmærke på havnefronten.

'Porten til Indien' blev bygget, fordi den britiske konge, Georg den 5., i 1911 skulle besøge Indien for at blive kronet som konge over Indien. Hyldet blev han, men The Gateway of India var på ingen måde bygget færdig, da han kom sejlene.

- Hvorfor er I så glade for et monument til ære for en britisk konge? Er I slet ikke sure på os? spørger David forsigtigt, mens han kigger på det imponerende bygningsværk.

I nogle af de lande, der var kolonier under Storbritannien, Spanien, Frankrig, Danmark og andre europæiske lande i flere hundrede år, er der fortsat mennesker fyldt med bitterhed. Derfor ved David godt, at han som brite skal træde varsomt i Indien.

- Vores oldeforældre kæmpede for vores frihed fra dit land og fik den i 1947. Det er længe siden, så nej. Vi er stolte af vores historie og vores land. De sidste britiske tropper forlod Indien lige her, så for os er The Gateway of India et symbol på vores uafhængighed, siger Mata og Mahatma.

- Jeg synes, monumentet er flot. Det minder om Triumfbuen i Paris, siger Victoria om den 26 meter høje buede bygning.

Mata og Mahatma nikker og fortæller, at arkitekturen er inspireret af indiske bygninger fra 1500-tallet. Trådene tilbage i tid viser, at det britiske overherredømme blot var en parentes i Indiens lange historie.

- Lad os tage en selfie med os alle fire, foreslår David inspireret af de mange besøgende, der gør præcis det: Knipser et minde ved et vigtigt mindesmærke.

- Smil!

Sammen kigger de på de billeder, David har taget. På det sjoveste af dem, flyver en flok gråspurve lige hen over deres hoveder med The Gateway of India i baggrunden.

Victoria føler sig varm om hjertet af den pludselige genkendelighed.

Mata og Mahatma siger pænt farvel. Tvillingerne kan gå hen til deres bedsteforældre, der bor lige i nærheden.

Victoria og David kigger på hinanden: Hvordan kommer vi videre? Hvordan kommer vi hjem?

Filmstjerne serverer limonade

- Hej børn! Vi I have et glas shikanji? spørger en mørkhåret kvinde, der inviterer Victoria og David på drinks på et af de fornemme hoteller, der ligger klos op ad The Gateway of India.

Shikanji viser sig at være lemonade, og kvinden viser sig at være stjerneskuespiller i Bollywood. Deepika, som hun hedder, kan genkende dansk, når hun hører det mærkelige tungemål.

- Jeg er født i København, men har boet i Indien næsten hele mit liv, forklarer hun.

Deepika holder pause fra optagelserne til sin næste film, der handler om et indisk par, der – måske – finder hinanden og kærligheden i Japan.

- Jeg har lige været i studiet, hvor vi har filmet parrets første møde i lyntoget mellem Kyoto og Tokyo. Vi kørte 320 kilometer i timen. Ja, det gjorde vi jo så ikke, for det var en optagelse, men det kommer til at se sådan ud, fortæller Deepika.

- Kyssede I hinanden? spørger David nysgerrigt.

Victoria fniser.

- Ja, ganske forsigtigt, siger Deepika og rødmer.

Uden at gå i detaljer med kysset fortæller filmstjernen levende om optagelserne. Victoria og David bliver suget ind i filmens magi og føler næsten, at de kører med shinkansen, som lynetoget hedder.

På venstre side ser de Fuji-bjerget med sin snehvide top, og til højre dukker havet op med jævne mellemrum.

Efterhånden som de nærmer sig Tokyo, bliver byen tættere og tættere. Skyskrabere blander sig med mere jordnære bygninger. Tokyo Tower, der ligner en rød-hvid udgave af Eiffeltårnet, stræber op mod himlen. Shinkansen glider ind på Tokyo Stations perron 11.

- The end! Jeg må videre. Hyggeligt at snakke med jer, siger Deepika og giver de to børn et par hurtige knus.

- Tak for lemonade, kvitterer Victoria og David og kigger sig omkring.

Tokyo Station! De er i Tokyo. De er i Japan.

Mangafantastiske tegninger

- Er det altid så syret at være sammen med dig, Victoria? fniser David og klør sig under sin hanebam.

Victoria ryster på hovedet, mens hun prøver at orientere sig i trafikken. I Tokyo er der mennesker overalt. Nogle af de unge eksperimenterer ligesom David med alternative frisurer, men de fleste på gaden ligner forretningsfolk. Kvinderne er i praktiske spadseredragter, og mændene bærer jakkesæt og slips.

- Jeg oplever da lidt af hvert, indrømmer Victoria.

En gruppe børn på 10-12 år venter på grønt lys ved en fodgængerovergang.

- Konnichiwa, siger de mere eller mindre i munden på hinanden til de to fremmede.

- Hello mates, siger David.

- Hej med jer, siger Victoria.

Børnene inviterer de to europæere over i en park, hvor de skal lave gruppearbejde. De japanske elever er i gang med en opgave om Verdensmålene, kan Victoria se på deres papirer. Bogstaverne forstår hun ikke, men hun kan genkende FN's symboler.

- Vi lærer om Verdensmål nr. 11, fortæller en af pigerne. Hikari, hedder hun.

- Sjovt. Det gør vi også. Jeg tror, det er derfor, vi er her. Mit liv er lidt forvirrende i dag, erkender David.

Victoria forklarer, at hun og David her til formiddag har taget en metro fra Danmark til Indien. Herefter er de blevet fulgt til Japan af en skuespiller fra Bollywood.

De japanske børn kigger vantro på Victoria. Og David. Og Victoria igen.

- En helt normal dag i en dansk skole, skraldgriner Victoria – og alle de andre børn.

De japanske elever finder farvestrålende kridt frem fra deres tasker og begynder at tegne på asfalten i parken.

Tegningerne giver Victoria og David viden om Tokyo, der huser 33,4 millioner mennesker og dermed er en af verdens største byer.

Et par af de japanske børn viser, hvordan borgerne i megabyen sorterer affald, får drikkevand, slipper af med spildevand og modtager elektricitet fra kraftværker og solceller ude på landet.

David er imponeret både over det faglige indhold og den tekniske kvalitet:

- Mangafantastisk, lyder det anerkendende fra britten.

Andre børn tegner trafikken med tog, metro, busser, biler... og ikke ret mange cykler. Til gengæld går der mennesker overalt. Og bier! En lille del af maleriet viser, at der oppe på tagene er blomster og bier – og produktion af honning.

Endelig er der også en gruppe, der sætter billeder på bystyrets mål til en mere bæredygtig by i 2030: De vil have mindre luftforurening, færre udledninger af klimagasser, mere vind- og solenergi og mindske mængden af madaffald.

- Mon vi kan nå hjem og lave tegninger på Enghave Plads? spørger Victoria.

- Ja, vi må se at komme videre, selv om jeg ikke aner hvordan, siger David med en snert panik i stemmen.

Japanere er høflige mennesker, så nu handler det om at sige pænt farvel.

- Arigatou gozaimasu, siger Victoria på den smule japansk, hun kan.

- Tusind tak for i dag, siger David og spørger, hvor den nærmeste station ligger.

Hikari peger gæsterne i retning af Shinjuku Station, der er enorm. Faktisk er det verdens største station. Hver dag passerer fire millioner mennesker forbi, fortæller hun stolt.

Victoria og David tager fotos af malerierne og deres nye venner... og vinker til afsked.

- Vi har næsten lige spist, men min mave knurrer, siger David, der har fået øje på en lille butik i udkanten af parken.

Victoria og David køber hver en lille suppe med nudler, kyllingebryst, champignoner, forårsløg og sukkerærter. På toppen ligger smilende æg og et drys frisk koriander.

- Uhm. Ramen er konge-mad, smasker David, mens han forsøger at balancere nudler ind i munden med ske og spisepinde.

- Helt enig, fastslår Victoria og tager sin skål op til sine læber for at drikke det sidste af den velsmagende suppe.

Parken ligger hen i et farveorgie af røde, orange og gule blade. Gråspurve pipper fornøjet. Midt i det smukke efterår står en ældre mand og spiller guitar. Han synger en lidt trist, men handlekraftig sang, der hedder 'Norwegian Wood'.

Victoria og David bliver fanget af den magiske realisme og mærker deres kroppe slappe af. Mætte, varme og med vellyd i ørerne bliver de langsomt fanget ind i et spindelvæv. Alting snurrer hurtigere og hurtigere, indtil Victoria og David suser af sted med rasende fart som i en metro, der er ude af kontrol.

- Stooooopppp, hviner Victoria.

- Vi er da vist ikke på Shinjuku Station, gisper David, mens de triller rundt på en perron og ser toget suse ud mod nogle meget høje bjerge med sne på toppen.

'Metro de Santiago', står der på et skilt.

Kondorer i luften

Bjergene tårner sig op i horisonten, der føles meget tæt på. Victoria og David måber og ser et par kæmpefugle kredse rundt højt oppe på den blå himmel.

På perronen hopper der en lille fugl rundt for at lede efter noget spiseligt. Victoria synes, han ligner Filip, men måske er han en af de lokale fætre.

- I kigger på kondorer. De har verdens største vingefang. Tre meter fra side til side. De kan svæve i fem timer. Uden at bevæge deres vinger, pipper El Philippe, som han kalder sig.

Fuglen basker med sine små vinger, der kun er få centimeter lange. Victoria og David smiler af den komiske modsætning.

- Jeg har hørt om kondorer. De er verdens største fugle, siger Victoria.

- Et vingefang på tre meter! Det er dobbelt så bredt, som jeg er høj, konstaterer David og lader en hånd hvile oven på sin hanekam.

El Philippe finder et stykke majs og guffer det i sig med sand fornøjelse. Victoria og David følger kondorerne med øjnene til de to små prikker glider bort i den disede luft.

På stationen kan Victoria og David se mennesker i farvestrålende dragter. Hvide, røde og blå flag med en stjerne vejrer overalt. El Phillippe fortæller, at Chile holder fest for sin

uafhængighed og i øvrigt også 50-års fødselsdag for sin metro.

- Vi er i Chile, gisper Victoria.

- Ja, i hovedstaden i Chile, pipper El Phillippe.

- Som hedder... jeg er ikke så skarp til geografi, indrømmer David.

- Santiago de Chile, Santiago de Chile, Santiago de Chile, synger den lille fugl.

Victoria og David smiler til den lille fugl, der viser sig at være ganske snakkesalig. El Phillippe fortæller, at metroen i Santiago de Chile er en af de mest benyttede i Latinamerika. Kun Mexico City og Sao Paulo i Brasilien har flere passagerer.

- De er jo også nogle af verdens allerstørste byer, påpeger El Phillippe.

- Er du glad for metroen? spørger Victoria.

- Ja, for når folk skal skynde sig, så taber de mad til mig, fniser den lille fugl.

- Seriøst: Metroen binder byen sammen og giver både mennesker og dyr friskere luft. Vi slipper for røg og forurening fra dieselmotorer. Derfor er det

også mega fedt, at Chile er et af de lande i verden, der har flest busser, der kører på elektricitet, fastslår El Phillippe og tager en dyb indånding for at understrege sin pointe med den rene luft.

Faktisk holder han vejret så længe og bliver så oppustet, at David bliver bekymret.

- Pust ud, næsten råber David.

El Phillippe griner, puster ud og fortæller, at han drømmer om at blive kondor, når han bliver voksen.

- Er du ikke voksen? spørger Victoria.

- Jo jo, jeg er to år, men det er jo altså også kun en drøm, pipper El Phillippe.

En flok børn og voksne nærmer sig... for fuld musik og panfløjte. El Phillippe fortæller, at de spiller 'El Condor Pasa'.

- Nummeret er vores mest kendte og højt skattet på tværs af århundreder og geografi. Musikken binder os, der bor ved Andesbjergene, sammen, siger El Phillippe.

- Jeg kender godt 'El Condor Pasa'. Jeg tror, der

er udgivet mange tusinde udgaver, fortæller David.

El Phillippe har aldrig været udenfor Chile, så han bliver glad for at høre, at andre også kan lide den smukke sang om styrke og frihed for mennesker, spurve og kondorer.

- Jeg vil hellere være en spurv end en snegl, ja jeg vil, ja jeg vil, pipper El Phillippe.

Mens musikken bliver højere og højere, hører Victoria og David vingeslag, der nærmer sig. Før de når at se sig om, har to kæmpe kondorer grebet dem og flyver dem væk.

- Adios og fortsat god rejse, råber El Phillippe efter dem.

Solen skinner kraftigt i højderne, så Victoria og David blinker med deres øjne for bedre at kunne se. Pludselig er de omgivet af lys og farver i mængder, de aldrig har oplevet før...

Orm i The Big Apple

'New York! New York!' synger en mand med høj stemme.

Victoria og David er landet midt på en plads omringet af højhuse med skærme, der lyser og blinker i ét væk.

- Times Square!

- Vi er i New York, skriger Victoria, som længe har drømt om at besøge USA's største by – og en af de byer, der oftest optræder i de film og den musik, Victoria ser og lytter til.

- Er det Spiderman og piraten Jack Sparrow, der står og tager en selfie? spørger David med åben mund.

Ja, det passer. Times Square vælter med udklædte figurer. Fra Elvis til Michael Jackson og fra Elsa til Prinsesse Leia.

Flokke af turister tager billeder med figureerne, men endnu flere peger med deres telefoner op mod de omkringstående, blinkende skyskrabere.

Foran Victoria og David præsenterer en mand i jakkesæt, slips og nypudsede sko sig selv.

- Hello guys! I'm Frank. I'll be your guide, siger han med et stort smil på læberne til de to småforvirrede børn.

Franks blå øjne lyser af livsglæde, og han sætter sin hat lidt skævt. Victoria kigger på David, som forklarer, at manden vil vise dem rundt i 'The Big Apple', som New York bliver kaldt.

- Jeg har lovet jeres lærere at give en rundtur 'My Way', inden jeg sender jer hjem, uddyber Frank med en accent, der lyder italiensk.

- Vores første stop er ikke så langt herfra, så lad os få det ene ben foran det andet, siger Frank og begynder at zigzagge mellem turister og Disney-karakterer. Victoria og David kan ikke gøre andet end at halse efter.

- Puha, her er der godt nok mange mennesker og meget larm – er det altid sådan? råber Victoria efter Frank.

- Velkommen til byen, der aldrig sover, kids! Der bor over 20 millioner mennesker i New York. Manhattan, som I besøger lige nu, er et af de tættest befolkede kvarterer i USA. Rigtig mange mennesker besøger, bor og arbejder i byen, så derfor er det altid muligt at finde noget take-away, en bar eller en restaurant, uanset om det er dag eller nat, svarer Frank.

'New York, New York. I want to wake up in a city that never sleeps', synger han, mens de trasker ned ad gaden.

Fortovet er stuvende fyldt af mennesker, men Victoria er glad for at være i New York og endnu gladere for at blive vist rundt af en lokal, så hun lader sine kritiske spørgsmål være – i hvert fald for nu.

Ved siden af hende er David også i godt humør, og han spørger kækt Frank, om han også kan synge 'Welcome to New York.

- Nå nå, jeg har en Swiftie med på tur, griner Frank og begynder at synge 'Welcome to New York – It's been waiting for you!'

David trækker på skuldrene og påpeger, at selvom man er en sej dreng fra London, kan man da godt være Swiftie. Victoria kan også godt lide Taylor

Swift, men hun synes at kunne huske, at der er en anden sang om New York. Hun når ikke at tænke tanken til ende, før trio'en står foran en høj, gammel skyskraber med en flot spids.

- 'In New Yooork (ayy). Concrete jungle where dreams are made of...', begynder Frank at synge, som om han har læst Victorias tanker.

De står foran Empire State Building. En skyskraber der, næsten, deler navn med Victorias yndlingsnummer: 'Empire State of Mind' med Jay-Z og Alicia Keys.

- Empire State Building blev bygget i 1931 og var i 40 år verdens højeste bygning. Bygningen har over 100 etager og er næsten 450 meter høj inklusive antennen, fortæller Frank ihærdigt, efter han har rapped færdigt.

Selvom det er svært at forestille sig i dag, så var New York før da en relativt flad by. Med Empire State Building og de bygninger, der fulgte, ændrede New York karakter og blev til den storby, vi kender med skyskrabere, så langt øjet rækker.

- Empire State har ændret New York, men den snart 100 år gamle bygning formår også at følge med tiden. Den er blevet reoveret og er en af de mest energivenlige, ældre bygninger i USA. Om natten

er Empire State et fyrtårn med skiftende belysning, fortsætter Frank begejstret.

Victoria er meget imponeret over det hele. Over alle menneskene, over de høje huse og de mange sange om byen.

Mens de går videre, studser Victoria imidlertid over, at hun – ligesom i Mumbai – både ser mennesker i dyre jakkesæt og mange hjemløse. I en park sætter trekløveret sig på en bænk foran et springvand omringet af træer og højhuse.

- Frank, hvad med uligheden i New York? Hvorfor er der fattige i verdens rigeste land? udfritter Victoria, mens hun tænker på stenrige Mr. Scrooge, som hun havde mange diskussioner med i sin bog om Verdensmål nr. 10.

- Du rammer et ømt punkt. 'The Big Apple' er blevet mere råddent de seneste år, indrømmer Frank bedrøvet.

- Uligheden vokser og vokser. Nogle personer scorer for eksempel kassen på at købe og sælge boliger, aktier og virksomheder. Disse mennesker tjener mere og mere, fortæller Frank.

- Hvad er der galt med det? spørger David, som selv drømmer om at blive rig og berømt.

- Det er der som sådan ikke noget galt i, men der er også rigtig mange newyorkere, der har jobs, hvor man ikke tjener ret meget. Det kan være kokke og tjenere, frisører og buschauffører, sygeplejersker og skolelærere. De har svært ved at betale for bolig og mad, sukker Frank.

Frank peger mod nogle af de skyskrabere, der tårner op rundt om parken. Skyskraberne ser moderne ud, de har masser af vinduer, og så er de mere slanke end Empire State Building.

- Dét ser I en af de udfordringer, New York står over for. Prisen for at have en lejlighed stiger og stiger. Selv lejligheder med ét værelse kan være for dyre for newyorkere med almindelige jobs, siger Frank.

Derfor flytter de bort fra bykernerne, hvor der så kun bor rige mennesker og turister i Airbnb-lejligheder. Dem, der flytter ud, ender ofte i mindre attraktive kvarterer, ude i forstæderne eller ude på landet. Og hvis det går helt galt – og de er uden job og er fattige – kan de blive hjemløse.

- Har min familie råd til at bo i New York? Min far er ingeniør og mor er sygeplejerske, fortæller Victoria.

- Så skal I være heldige. Hvis din far bliver udstationeret for et firma, kan det være, at det kan tilbyde en lejlighed, siger Frank.

- Men kom med, så skal jeg vise jer noget spændende, siger Frank og inviterer Victoria og David på en kort bustur gennem New Yorks travle gader.

Ved stoppestedet bemærker Victoria, at en stor edderkop kæmper for at spinde et væv.

- Hej Edward, tænker Victoria for sig selv.

Vi er alle i samme båd

Victoria, David og Frank skal ned til havnefronten og se, hvordan New York beskytter sine borgere og bygninger mod stigende vandstand. Da orkanen Sandy skabte ravage i 2012 steg vandstanden med fire meter over det normale. Enorme vandmasser oversvømmede store områder og fyldte tunneler og metrostationer med vand.

- Lidt ligesom i København i 2011, husker Victoria fra besøget på Enghave Plads for nogle timer siden.

- Vi er alle i samme båd, når det handler om

klimaforandringer, fastslår Frank og trykker på stopknappen i bussen.

- I gamle dage var havnen et beskidt, men vigtigt industriområde. Nu åbner byen sig op mod vandet med et grønt, bølgende bælte med træer, stier og boldbaner. Området er hævet flere meter, så det kan fungere som værn mod øget vandstand, fortæller Frank.

- I kan godt være stolte, for danske arkitekter har hjulpet os med at skabe det livlige område. De har også tegnet et undervisningscenter, der drives af

solenergi. Vi amerikanere har meget at lære om klimaforandringerne – og hvordan vi håndterer dem, erkender Frank.

- Hvor er Frihedsgudinden? Jeg har hørt, at den er New Yorks svar på vores lille havfrue, smiler Victoria.

- Ja, og New Yorks svar på The Gateway of India, tilføjer David.

Frank nikker. Frihedsgudinden er et stærkt symbol for USA, hvis borgere forbinder statuen med frihed, lighed og demokrati. Statuen er en gave fra Frankrig, så den er også et bevis på venskab.

- Vi kan hoppe på metroen til den station, der hedder Bowling Green. Derfra kan vi gå ned til en færge, der kan sejle os ud til Frihedsgudinden. Hun står på en ø, forklarer Frank.

Mens de kører med The New York Subway, fortæller Frank, at Frihedsgudinden forestiller en kvinde i løse klæder med en krone på hovedet. Kronen har syv takker – en for hver af de syv verdenshave og de syv kontinenter. I sin højre hånd brænder frihedens flamme.

- For mange europæiske indvandrere var Frihedsgudinden det første, de så af Amerika,

da de ankom med skibe fra 1886 og årtier frem. Sammen med vores flag, Stars and Stripes, og noget af den musik, jeg har sunget, er Frihedsgudinden kendt som noget ærkeamerikansk. Frihedsgudinden er også anerkendt af FN som kulturarv, fastslår Frank, der gør klar til at stå af på Bowling Green.

Mange folk maser sig frem, og pludselig smækker dørene i. Victoria og David er de eneste, der ikke når ud.

Og så drøner toget videre med rasende fart... tilbage i tid.

Helten fra fortiden

'For første gang nogensinde! Første tog under jorden! Læs alt om det, læs alt om det!'

En dreng i korte bukser og ulden vest trodser kulden for at sælge aviser. Med succes. Aviserne går som varmt brød, for tophistorien handler om, at London netop har indviet verdens første metrolinje: The London Underground er en realitet.

Uvidende om den historiske begivenhed har Victoria og David bevæget sig mod strømmen af mennesker, der maser sig ned af trapperne for at prøve de første tog. Victoria og David står foran Paddington Station.

- Hvad! Hvor er de røde busser og de sorte taxaer?
Hvor er min by! udbryder David.

Victoria kigger sig omkring og må også undre sig. Hun klør sig under sin hue og kigger stjålet i en af de aviser, drengen langer ud til mænd med høje hatte. Hestevogne og drosker snegler sig forbi.

Skorstene pulserer som beviser på den industrielle revolution, og lugten af kul – og menneskelig afføring – er ubeskrivelig. Endnu har London ikke fået røggrensning og moderne kloakker.

- 1863! Vi befinder os i 1863, David! konstaterer Victoria med panik i stemmen og to fingre på sin næse.

En ældre herre med jakkesæt, skaldet isse og tykke øjenbryn henvender sig til de to panikslagne børn med grøn beanie og oprejst hanekam.

- I ligner unge mennesker fra fremtiden. Jeg plejer mest at studere fortiden, men jeg er nysgerrig efter at høre, hvad der sker om føje år, smiler han og præsenterer sig som Charles Darwin.

- Mister Darwin! Min helt, siger David.

- Sir Darwin! De bliver kendt over hele verden som manden bag 'Arternes oprindelse' om livets udvikling, tilføjer David benøvet.

- Det er jeg glad for at høre. Jeg udgav 'Arternes oprindelse' for fire år siden, og lige nu går bølgerne højt. Ikke alle synes, at den bog er Guds gave til mennesket, fniser Darwin.

Victoria lytter lettere mystificeret til samtalen mellem David og den ældre herre. Hun fornemmer historiens vingesus, men har ikke helt styr på udviklingen. Darwin ser forvirringen i Victorias øjne og skruer op for pædagogikken.

- Jeg har fundet ud af, at vi mennesker er i familie med aber. For gammeldags tænkende mænd og kvinder er det faktum uforståeligt og en hån mod Guds skaberværk. For mig er det videnskab og et fundament for det moderne samfund, fastslår Darwin.

- Men hvor kommer I fra... eller måske nærmere hvornår? spørger videnskabsmanden.

Victoria regner efter og når frem til, at de egentlig først er i live om 160 år.

- David og jeg lever normalt i 2020'erne, hvor vi går i skole og sætter os ind i Verdensmålene for 2030. Ja altså det er nogle mål, hvor mennesket prøver at udrydde fattigdom, sult og ulighed. Vi prøver også at skaffe gode boliger til alle, siger Victoria.

Darwin kigger vantro på Victoria.

- Har mennesket ikke udryddet fattigdom om 160 år? Bor alle ikke i anstændige boliger? Jamen altså, siger Darwin og klør sig i hovedbunden.

- Hvad med borgerkrigen? Bliver der snart fred?
spørger Darwin håbefuldt.

Victoria ved ikke, hvilken borgerkrig han taler om,
men det har David styr på.

- Den amerikanske borgerkrig slutter om to år.
Nordstaterne vinder og alle slavegjorte bliver frie,
opsummerer David.

- Ah, det lyder godt. Forhåbentlig er det dermed slut
med at føre barbariske krige. Jeg har altid sagt, at
man skal have respekt for viden, og at de klogeste
vinder til sidst, smiler Darwin med en pegefinger i
luften.

Victoria og David kigger forsigtigt på hinanden.
Skal de fortælle Darwin om 1. og 2. verdenskrig? Om
Vietnam-krigen? Om Ruslands krig mod Ukraine?

- Verdensmålene for 2030 skal også sikre, at
mennesker taler sammen i stedet for at gå i krig med
hinanden, fortæller Victoria.

- Bravo! jubler Darwin, der heldigvis ikke borer mere
i dét triste emne.

Darwin erklærer sig som tilhænger af fremskridt og
oplyser, at han må videre. Han skal ligesom mange
andre prøve verdens første metro.

- God tur. I fremtiden har alle storbyer med respekt for sig selv bygget metroer. Tog binder byen sammen, skaber udvikling og mindsker behovet for biler, oplyser Victoria.

- Vi skal også videre. Kan man tage et tog ud af byen? spørger David, inden Darwin begynder at spørge til, hvad biler er. De bliver først opfundet om 15-20 år.

- Gå til King's Cross Station. Der kan I komme videre med tog, men jeg ved ikke, om I kan komme hjem til jeres tid igen. Fremtiden er uden for mit forskningsfelt. Held og lykke, siger Darwin og giver højtideligt hånd til de to børn, før han forsvinder i menneskemængden.

Hjem via Victoria Street Station

Før de ved af det, står Victoria og David forvirrede på King's Cross Station.

Så langt, så godt, men hvordan skal de komme hjem?

- David, David! Come on now, hører Victoria og David en stemme råbe.

De kigger sig omkring, og under et flot ur står en elegant pige med skarpt pagehår og vinker.

- Skynd jer – ellers når vi det ikke, råber hun med en accent, som minder om Davids.

Uden at tænke over det, stikker Victoria og David i løb og spurter hen til pigen og ind under uret. Netop som de to når frem, slår uret. Kløng!

Alt bliver kridhvidt, men kun et splitsekund. Lyset bliver normalt igen.

Victoria og David står stadig med pigen under uret, men noget har ændret sig, for de mange folk, der haster forbi, bærer moderne tøj og har telefoner i hænderne.

- Velkommen tilbage til 2020'erne. Det var på et hængende hår. Jeg hedder Victoria, men I kan bare kalde mig Posh, fortsætter hun med et krydret smil på sine læber.

David bliver en smule rød i hovedet. Victoria er stadig forvirret.

- Th-th-thanks, får David fremstammet.

- Kan du også hjælpe os til Danmark? spørger Victoria venligt.

- Hvis det er det, I vil ha'... virkelig, virkelig gerne vil ha', synger Posh.

- Denne vej, siger hun og peger på et skilt, hvor der står 'Denmark'.

De går forbi perron 8, 9, 9 ¾ og 10, før de kommer til det rette sted. En kontrollør pifter i sin fløjte, så de hopper ind i toget og sætter sig godt til rette. Efter storby følger forstæder, land og strand. Ud ad vinduet ser Victoria sand og sommerhuse med flagstænger.

- Dannebrog! Hvorfor flager I med vores flag i England? spørger Victoria.

- Vi har krydset Nordsøen og er i Vestjylland. Vi er passagerer i Danmarks første batteritog, smiler Posh.

- Hvorfor står der så Victoria Street Station på skiltet udenfor? spørger Victoria.

- For at hædre dig, Victoria. Og dig Victoria... jeg mener Posh, siger David forvirret.

- Svaret er simpelt. Siden 1991 har I også haft en

Victoria Street Station i Danmark, fortæller Posh og kigger ud på et trinbræt i et sommerhusområde, der ligger så tæt på Vestkysten, at der hænger fisk til tørre på et stativ i den rene luft.

Ud af højttalerne lyder en lokal folkesang, der hylder en gammel jernbane, hvor osende dieseltog nu er erstattet af et miljøvenligt transportmiddel.

Jernbanen har under damp og røg bidraget til at styrke lokalsamfundet siden 1879; altså længe før FN's verdensmål blev vedtaget.

*Og nu er diesel så blevet yt
Nu skal der ske noget ganske nyt
Kom med en tur og oplev selv
Nu kører togene på el*

Victoria og David mumler med på sangen, mens Posh samler sin designertaske og gør sig klar til at vende hjem til de britiske øer.

- Skal du ikke med videre? spørger David en smule bedrøvet.

- Nej, desværre, men jeg håber, vi kan mødes igen på et andet tidspunkt i historien. Måske kan du i mellemtiden opfinde en mere cool frisure, siger Posh med et lille blink.

Fra perronen vinker Posh til Victoria og David, som fortsætter til København.

Klassen er samlet igen

Mens toget ruller ind på Københavns Hovedbanegård, kigger Victoria i programmet for klassen og kan se, at det er ved at være tid til at vende næsen hjemad. Helt hjem.

Toget afgår om 11 minutter, så hun og David finder hurtigt den rette perron, hvor Mette og Jonathan forsøger at få alle klassekammeraterne ind i den rette togkupe.

- Hvad har den største oplevelse været? spørger Mette, mens de sidste finder deres pladser.

Benjamin rækker en finger op:

- Jeg synes, at det er mega sejt at kunne cykle overalt. Tænk, at der er supercykelstier på tværs af byen og over havnen. Børn kan trygt gå og cykle i skole, smiler han.

Ida hæfter sig mere ved, at der er mange forskellige måder at bo i København.

- Jeg har skiftet mening om højhuse. De kan faktisk være ret cool, hvis der er fælleslokaler og liv mellem husene. Hvis dem, der planlægger byerne, anlægger svømmehaller, legepladser og parker, er det en god idé at bo tæt, siger Ida.

- Ja, men der skal også være plads til alle slags familier at bo i byen. Så der er behov for alle typer af boliger til alle slags mennesker. Vi skal huske børn, studerende i kollegieværelser og ældre, tilføjer Ahmed.

- I de næste dage skal vi snakke meget mere om, hvordan I vil bo i fremtiden, opsummerer Jonathan, der glæder sig over, at eleverne har fået masser af stof til eftertanke.

- Vi skal til København igen til sommer. Jeg glæder mig til at bade i havnen, siger Ida.

- Ok, men så skal I øve jer i at svømme i vores svømmehal. Jeg tør ikke slippe jer løs i havnen, hvis I ikke har styr på svømmetagene, fastslår Mette.

- Så er det godt, at vi har gode svømmehaller derhjemme. Bo Asmus sagde, at de seriøst trænger til flere sportshaller i København, konstaterer Benjamin.

- Vi skal også smide frøbolde mellem buskene i vores skolegård, så haven bliver fyldt med københavnerblomster, griner Ahmed, der har fået en pose med hjem af 6.b.

Snakken i kupeen er livlig, men pludselig er der tilfældigvis helt stille. Alle kigger på Victoria og David. De har slet ikke sagt noget.

- Hvad har I egentlig oplevet? spørger Benjamin og kigger på de store smil under Victorias beanie og Davids hanekam.

- Vi fandt ud af, at de også har gråspurve i Indien og Chile, griner Victoria.

- I'm in a New York State of Mind og jeg ved, hvad jeg vil ha' virkelig, virkelig gerne vil ha', rapper David entusiastisk.

Victoria fyrer for gråspurvene

- Hej! Er der nogen hjemme?

Victoria lukker sig ind og kan se, at far arbejder ved køkkenbordet. Han ser meget koncentreret ud.

- Filip-filip, lyder fuglekvidderet ude i hækken.

En lille flok gråspurve snakker ivrigt sammen.
Victoria betragter dem gennem den åbne dør.

- Kommer du ind? Du fyrer for gråspurvvene, siger far.

Victoria fniser og tager sine sko af. Hun dumper sin taske på bordet.

- Jeg har noget til dig, daddy-o, smiler hun og fisker sine politiske foldere op ad tasken. A, B, C, D, F... alle partier er repræsenteret.

- Værsgo'. Her er lektier til dig og mor. Jeg må ikke stemme, men jeg synes, I skal sætte kryds ved en politiker, der vil have flere busser, mere metro og masser af billige boliger, siger Victoria.

Far kigger overrasket på stakken af foldere. Han og mor stemmer sjældent på det samme parti, men de er enige om, at det er klogt at sætte sig ind i, hvad politikerne siger og gør – og at demokrati er vigtigt.

- Jeg har fortalt dig, hvorfor vi snakker om at undgå 'at fyre gråspurve med kanoner'. Det var historien om Christian den 7. Ved du også, hvorfor vi snakker om 'ikke at fyre for gråspurvvene'? fniser Victoria.

Far ved godt, at det handler om at undgå at spilde energi, men han har ikke tænkt over, hvor vendingen stammer fra.

- Altså, far! Vi skal igen tilbage til Christian den 7. Naboerne til slottet syntes selvfølgelig, at det var en træls, at det blev skudt på gråspurvene. Husene risikerede nemlig at blive ramt af kanonkuglerne, fortæller Victoria.

- Uha – sikke noget, siger far og lukker sin computer for at høre resten af Victorias historie.

- Problemet var særligt stort om vinteren, da gråspurvene satte

sig i huller under taget for at holde varmen. Derfor forsøgte naboerne at lukke sprækkerne, så de 'ikke fyrede for gråspurvene' med deres kakkelovne og komfurer, forklarer Victoria.

- Sjovt... ja altså bortset fra, at det ikke kan have været morsomt for de gode borgere at have en konge, der var bange for gråspurve. Men de fik da isoleret deres huse og sparet på energien, smiler far.

- Jeg er hjemme!!! lyder det ude fra entreen.

Lillebror Malte kaster sin sportstaske ind i køkkenet og drøner ind... uden at lukke hoveddøren efter sig.

- Filip-filip-filip-filip, kvidrer flokken ude fra hækken.

Malte smækker døren til sit værelse.

- Bum!

Victoria rejser sig og vinker ud til gråspurvene, inden hun lukker døren.

- Hvad har du lavet i dag? spørger far.

- Jeg har sat mig grundigt ind i Verdensmål nr. 11.

Faktisk har jeg rejst Jorden rundt for at finde ud af, hvad det går ud på – fra København over Mumbai, Tokyo, Santiago og New York til London, fortæller Victoria begejstret.

- Uha, det var meget på én dag. Hvordan kom du hjem igen?

- Med tog fra Victoria Street Station selvfølgelig, smiler Victoria.

Far nikker. Han har efterhånden vænnet sig til, at Victoria har en livlig fantasi.

- Men du havde da ikke behøvet at rejse Jorden rundt for at lære om mål nr. 11. Du kunne da bare have læst denne folder, siger far og vinker med en af de valgbrochurer, han har fået af Victoria:

Vi skal nå verdensmål nr. 11. Stem på Ulla!

Ja tak til flere billige boliger i en by for alle

Ja tak til nem adgang til bæredygtig offentlig transport

Ja tak til tættere relationer mellem by og land

Ja tak til at flere får indflydelse på vores by

Ja tak til at beskytte vores kultur

Ja tak til at beskytte vores natur

Ja tak til klimatilpasning, så vi er klar til fremtidens vand og varme

Ja tak til renere luft (nej tak til afbrænding af kul, olie og naturgas)

Ja tak til sortering af affald

Ja tak til flere grønne rum – især for kvinder, børn, ældre og personer med handicap

Ja tak til at dele viden med folk i andre lande – og støtte dem, der har behov

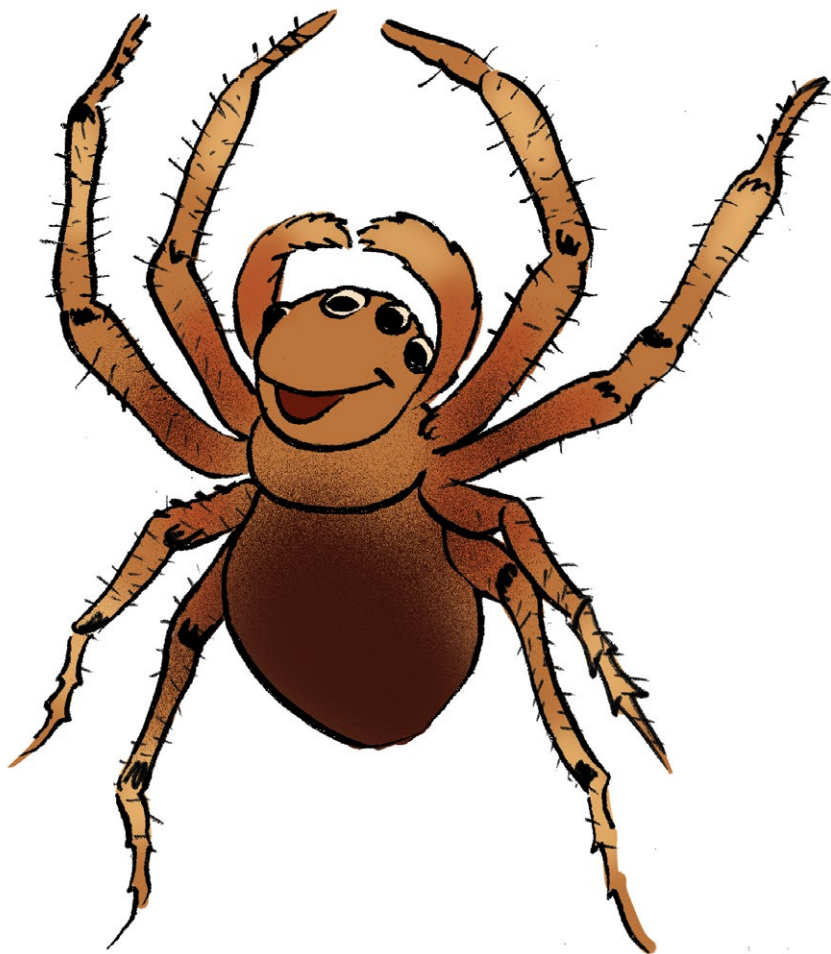
Victoria samler folderen op og læser de elleve punkter grundigt igennem.

- Det er et fint referat af, hvad jeg har oplevet i dag. Jeg har nået det meste sammen med David. Og far... vi mødte både en Bollywood-stjerne fra København, en chilensk gråspurv, Frank fra New York og Charles Darwin, fniser Victoria.

- Vildt! Og I klarede vel hele turen ved at rejse med tog? smiler far tilbage.

- Naturligvis! Tog, metro og bus – og en enkelt flyvetur med kondor naturligvis. Hvad siger du

i øvrigt til at flyve min cykel hjem? Vi skal have den lappet. Den står oppe på skolen og er flad, ler Victoria sødt til sin far.

**Vi bakker op om FN's verdensmål og støtter
udgivelsen af Victoria & Verdensmålene**

11 BÆREDYGTIGE BYER OG LOKALSAMFUND

Bæredygtige byer og lokalsamfund

Verdens 193 regeringer har i FN vedtaget 17 mål, der skal gøre Jorden til et godt sted at være for mennesker, dyr og planter. 'Victoria & Verdensmålene' er en serie om de 17 mål.

I 'Midt i Spindelvævet' opdager 12-årige Victoria, at 2030, hvor målene skal være nået, nærmer sig. Hun har derfor travlt med at sætte sig ind i Verdensmål nr. 11 om bæredygtige byer og lokalsamfund. Nr. 11 handler om transport, billige boliger og kulturarv, så Victoria tager på eventyr til megabyer i nutid og fortid.

Victoria & Verdensmålene

*'Victoria & Verdensmålene' er for børn på 9-12 år...
og deres lærere, forældre
og bedsteforældre.*

*Bøgerne er velegnede til
højtlæsning og diskussion.*

